

BESE BERNADETT

Eszpresszó tej és cukor nélkül, meg egy croissant

Egy kávézóban dolgozom, ahova mindennap betért egy fiatal, szomorú férfi, akit hol gyűlöltem, hol szerettem. Nem sokkal volt magasabb nálam, sötét hajától elütött a mindig világítóan zöld szeme. Minden reggel bejött a kávézóba, mindig ugyanazt rendelte, egy eszpresszót tej és cukor nélkül, és egy csokis croissant-t. És én minden reggel mosolyogva szolgáltam ki anélkül, hogy ő ezt észrevette volna. Csak kivételes esetekben késett el, például egy hatalmas hóviharban, amikor még a kirakat ablakán se láttam ki, ezért mindennap 8:25-kor elkezdtem készíteni a kávéját és a péksüteményt. Nem vette észre, hogy még rendelnie se kellett, egy szót se szólt, a pénzt az asztalon hagyta. Minden reggel hozott magával egy könyvet, amelyet nagyon elmélyülten tanulmányozott: volt, hogy Stephen Kinget, volt, hogy Jane Tellert, vagy akár még Coelhót is, bár az utóbbi valahogy nem illett hozzá. Meghaltam volna érte, hogy megismerhessem, de sosem köszönte meg a kávéját, még rám se nézett. Egyik nap vonzónak találtam kü-

löncségét, másnap haragra lobbantam a narcisztikus, sznob viselkedése miatt. Aztán egy napon, amikor kivittem a kávéját, és ő olvasott, betáncolt egy fiatal, szőke, virágos ruhás lány, és leült a fiúval szemben. Lattét rendelt, és kitartóan beszélt hozzá. A fiú először fel se nézett a könyvből, de miután már tíz perce beszéltek hozzá, nagy kelletlenül letette, és a lányra nézett. – „Tényleg?” – Majd felállt, és elsétált. A lány kicsit zavarba jött, de hamar túltette magát a dolgon. Másnap megint megismétlődtek az események, a lány leült hozzá, és csak beszélt, beszélt. A fiú most már szótlanul állt fel, és elment. Akkor láttam utoljára. Nem jött többet. A lány viszont azóta is minden reggel 8:35-kor érkezik, megissza a kávéját, majd továbbmegy. Már nem mosolyog annyit, és már virágok sincsenek a ruháján, de mindennap ott ül és vár, hátha egyszer hozzá is odaül valaki. Hosszú heteken keresztül néztem őt, minden alkalommal, amikor valaki elment mellette, reméltem, hogy leül hozzá, de ez sosem történt meg. Az egyik nap elhatároztam, hogy én ülök oda hozzá. Mikor bejött, gondolkodás nélkül leültem, és megkérdeztem, jól van-e. Elmosolyodott, megköszönte, felállt, és elment. Azóta őt sem láttam. Azon gondolkodom, vajon ki fog engem kiváltani, miközben ülök, és iszom a kávémat, annál az asztalnál nyitás előtt.

BIRTALAN ANDREA

Alapok

*Nő hull, apád a kútban keres,
szerelemkutatás
a múzsaföldben eltemetett
pornópoétáknak, hogy kiolthasd,
ha felgyúl a szómáglya.
az én apám reggeltől estig, bárhol...*

*habár, ne írv inkább semmit.
pattogtathatsz kliséket, közhelyeket,
de igazából bevehetnél néhány centit.
felbontott szerződés a vér,
bezavart a bloody mary már,
ez ilyen, most mi vagy mi ér,
ez szabadság, és a démosz most fehér.*

*Mint észrevétlenül, úgy észrevéve
fogd már fel, hogy nem kapsz jó apát,*

*mert ki miként szórja szét a magját,
bankhitelt és sok melót arat.
te se akarj senki apja, sorsa, istene lenni,
s hogy apád bevállalta, nem kell oklevél.
na, ne, kész!
önmaga komplexitásában egyszerű
történet az egész.
amit nem az alkohol old fel, hanem
a világréptelenség, az a józan ész.*

*s ha ráésmélsz, hogy megint szűkülnek a terek.
magyarázd majd el a térszűkületet.
a térszűkületet a koponyában,
átgondolni dolgokat, de minek.
apánk ugyanis felnőhetett a hat-hármon,
de úriember magyar fociról nem beszél...
s az úrilányoknak mi marad?
az örökzöld Coelho vagy az Iskola a határon?*